

Arrest

nr. 280 319 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat G. JORDENS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit, van Arabische origine en afkomstig uit Bandar-e Mahshahr, gelegen in de provincie Khuzistan, Iran. U bent geboren als moslim (sjiiet), gelooft nog steeds in god maar volgt momenteel geen enkel geloof of godsdienst. U verkende na uw vertrek uit Iran in (in Turkije en België) een tijdje het christendom maar vond hier uiteindelijk niet in wat u zocht en stopte hiermee. Uw echtgenote met wie u op 15.01.1388 (4 april 2009) in het huwelijk trad, is van Lor/Fars origine, bezit net als u de Iraanse nationaliteit en verblijft samen met jullie minderjarige zoon in Turkije. U nam in Iran een eerste keer deel aan protesten in het jaar 1377 (Perzische kalender, stemt

overeen met 1998-1999 volgens de Westerse kalender) of 1378 (1999-2000) en dit in Abadan. De aanleiding voor deze protesten toen was het toegenomen zoutgehalte in het water. Jullie kwamen op voor jullie rechten als Arabieren. U werd naar aanleiding hiervan samen met uw broer S. (...) gearresteerd door Nirouye Entezami (politie). Uzelf zat toen één week in detentie, uw broer drie maanden. Ook in 1384 (2005-2006) nam u in Bandar-e Mahshahr deel aan protesten nadat de toenmalige president de verplichte migratie van de Arabische bevolking had vooropgesteld. Hierna nam u tot 1396 (2017-2018) niet meer deel aan protesten. Na het behalen van uw hoger onderwijsdiploma in elektrotechniek werkte u gedurende twaalf jaar van 1388 (2009-2010) tot 1390 (2011-2012) voor het hospitaal van het petrochemisch bedrijf van Bandar Emam. De eerste twee jaar werkte u voor Herasat (controle- en beveiligingsinstantie van de Iraanse overheid) in dit hospitaal. U bekwaam deze aanstelling via uw schoonvader die directeur was van de dienst administratieve zaken van dit hospitaal. Bij een persoonsonderzoek in 1390 (2011-2012) kwam evenwel aan het licht dat uw kennis van de islam onvoldoende was. Bovendien bleek toen uit uw uittreksel strafregister dat u vroeger in het jaar 1377 of 1378 (1998-2000) had deelgenomen aan protesten tegen de watervervuiling in Abadan en toen werd gearresteerd. Dit leidde ertoe dat uw job bij Herasat werd stopgezet, waarna u aan de slag kon als mechaniker in het onderhoudsdepartement van hetzelfde hospitaal. U werkte op deze dienst van 1390 (2011-2012) tot de achtste maand (Aban) van 1398 (oktober-november 2019). Door uw huwelijk kenden u en uw echtgenote niet enkel problemen met de familie van uw echtgenote, die aanvankelijk tegen jullie huwelijk gekant was, maar ook op professioneel vlak met derden. Na de pensionering van haar vader werd uw echtgenote in Ordibehesht 1394 (april-mei 2015) ontslagen in het hospitaal waar ook u werkte. Toen u hiervoor contact opnam met de directeur van het hospitaal, zette hij u onder druk om van uw echtgenote te scheiden. In dat geval kon zou zij opnieuw aangeworven worden. U gaf hieraan gehoor en vroeg in die periode bij de rechtbank van Bandar-e Mahshahr de echtscheiding aan. Hierna werd zij effectief terug aangeworven. In dit verband ontving uw vader in deze periode tevens bedreigingen waarvoor hij een klacht neerlegde bij de rechtbank.

In 1396 (2017-2018) nam u opnieuw deel aan protesten in uw regio na een enorme stijging van de eierprijs. De volgende protesten waaraan u deelnam vonden plaats in Aban 1398 (november 2019) en vormden de aanleiding voor uw vertrek uit Iran. Op 23 Aban 1398 (14 november 2019) vernamen jullie dat de olieprijs omhoog ging, wat op zijn beurt aanleiding gaf tot prijsstijgingen van heel wat andere producten, zoals voedsel en kledij. Dit nieuws leidde tot grootschalige protesten in uw regio vanaf 24 Aban 1398 (15 november 2019), waaraan ook u deelnam en dit gedurende vier dagen. Jullie blokkeerden onder meer de wegen van Bandar-e Mahshahr. Aanvankelijk kwam de marine van de Republikeinse Garde tussenbeide in Bandar-e Mahshahr en dit tot de komst van leden van de veiligheidsdienst NEPPO. Op 27 Aban 1398 (18 november 2019) werden heel wat deelnemers aan deze protesten gedood en gewond door leden van NEPPO. U kon toen ontkomen en begaf zich die dag naar uw werk dat dichtbij de gebeurtenissen was gelegen. Aangekomen in het hospitaal kregen u en twee van uw collega's, E. H. N. (...) en A. M. (...), de opdracht om technische problemen in het mortuarium en de nabijgelegen wasserette van het hospitaal op te lossen. De doden en gewonden van de protesten werden naar uw hospitaal gebracht omdat het dichtst bij gelegen was. U was er daar getuige van dat drie zwaargewonden slachtoffers daar door leden van NEPPO werden geëxecuteerd met een hoofdschot. Nadat ze vertrokken waren nam u toen samen met E. (...) het besluit enkele gewonden te helpen ontsnappen. Jullie slaagden erin twee gewonden te laten ontkomen, maar werd hierbij opgemerkt door ziekenhuispersoneel die deze informatie doorgaven aan de aanwezige veiligheidsdiensten. U werd door hen onderschept. Toen ze hierbij bevalen te stoppen, probeerde u te ontsnappen. Ze sloegen u toen evenwel op de achterzijde van uw hoofd, waarop u viel en werd gearresteerd. Voor u het bewustzijn verloor, meldde u hen dat u daar werkte en bezig was met het herstellen van het mortuarium. Toen u terug bij bewustzijn kwam, bevond u zich op de spoeddienst van het hospitaal, waar u aan het hoofd werd verzorgd. Eén van uw vrienden die bij Herasat werkte, H. H. (...), was daar toen ook. U vroeg H. (...) om u te helpen te ontkomen. Na genaaid te zijn aan het hoofd, werd u door de dokter van de spoeddienst doorverwezen naar de dienst radiologie voor een ct-scan van uw hoofd. Na deze ct-scan ontsnapte u via de nooduitgang van de dienst radiologie.

Eens buiten het domein van het hospitaal contacteerde u één van uw collega's, K. B. (...), die u met zijn wagen tot net buiten uw wijk Talehari City bracht. U slaagde er vervolgens in te voet uw huis te bereiken. Na zich daar te hebben omgekleed, begaf u zich naar het dak van uw woning waar u tot de volgende ochtend verbleef uit schrik dat ze elke ogenblik uw huis konden aanvallen om u te arresteren. De volgende dag hielden de rellen in Talekani aan. U achtte het te gevaarlijk om in uw eigen woning te blijven en begaf zich toen naar de woning van uw tante die dichtbij woonde. Uw zoon verbleef daar toen ook. Uw echtgenote daarentegen was afwezig. Ze was naar Teheran vertrokken voor inkopen voor haar winkel en verbleef toen daar. Op 29 Aban 1398 (20 november 2019) belde H. H. (...) u op. Hij wist u te zeggen dat E. (...) was gearresteerd, had toegegeven dat jullie beiden getuigen waren geweest van de executies in het mortuarium en dat dit de reden was waarom jullie gewonden hielpen ontsnappen. Hierop controleerden de veiligheidsdiensten de veiligheidscamera's in het ziekenhuis op zoek naar bewijzen van jullie daden. Het hoofd van Herasat in het ziekenhuis en zijn adjunct hadden ondertussen aan de

veiligheidsdiensten ook informatie over jullie gegeven. Ook uw diensthoofd werd door hen gecontacteerd. Niet alleen waren ze hierna op zoek naar u, ze gingen ook op zoek naar mensen die u geholpen hadden. H. (...) raadde u toen aan te ontsnappen en vroeg u bij een eventuele arrestatie niet de namen van de mensen die u hadden geholpen te vernoemen. Hij raadde u tevens af hem nog terug te bellen. Hierop verliet u nog diezelfde dag samen met uw zoon de woning van uw tante. Jullie begaven zich naar Shahin Shahr, waar uw zus woonachtig is. Tot uw vertrek uit het land verbleef u daar op verschillende plaatsen. Op 2 Azar 1398 (23 november 2019), kwam Hefazat Ettelaat van Nirouye Entezami (politie) en leden van NEPPO een eerste keer bij u thuis langs. Ze vroegen bij de burens naar u, doorzochten uw woning en namen zoals de burens konden vaststellen hierbij verschillende zaken waaronder een vergund jachtgeweer en een reeks boeken over de geschiedenis van de Arabieren van Khoezistan in beslag. U vernam dit van uw tante daar. Ze verzegelden toen tevens uw woning. Ook hierna kwamen ze nog twee keer bij u thuis langs en dit met een interval van telkens tien à vijftien dagen. Het ging hier steeds om bezoeken van Hefazat Ettelaat van Nirouye Entezami. Telkenmale werd u hierover door uw tante ingelicht. Ook op uw werk kwamen ze opnieuw langs in de negende maand van 1398 (november-december 2019) en ondervroegen toen uw collega's.

Tussen de negende (Azar) en de elfde maand (Bahman) van 1398 (tussen november 2019 en februari 2020) kwam Hefazat Ettelaat tevens langs bij uw moeder in Abadan op zoek naar u. Ze doorzochten toen haar woning op zoek naar u en wapens, intimideerden haar en maanden u via haar aan zich over te geven. U was op dat ogenblik nog steeds in Shahin Shahr. De autoriteiten kwamen tevens langs bij uw broers die daarom na uw vlucht uit Bandar-e Mahshahr gedurende bijna drie maanden ondergedoken leefden. Ze keerden in deze periode niet naar hun woning terug. Daarnaast werd in Azar 1398 (november-december 2019) tevens uw schoonvader door de autoriteiten opgeroepen en ondervraagd over u en uw echtgenote.

Op 8 januari 2020 verliet uw echtgenote een eerste keer Iran en reisde toen naar Turkije waar ze een huis huurde. In de tussentijd probeerde u op illegale wijze over land Iran te verlaten. Dit lukte evenwel niet. Na twee maanden in Turkije te hebben verbleven, keerde uw echtgenote daarom terug naar Iran. Als gevolg van de coronapandemie konden uw echtgenote en zoon hierna gedurende lange tijd Iran niet verlaten.

Op 26 farvardin (eerste maand) 1399 (14 april 2020) ontving uw moeder bij haar thuis een oproepingsbrief van de rechtbank gericht aan u met de vraag zich binnen de vijf dagen bij hen te melden. U werd hierin door een zekere A. M. P. (...) ervan beschuldigd hem te hebben geslagen. Het gaat om een valse klacht door deze persoon ingediend tegen u. Onder het voorwendsel van deze valse klacht hoopte het regime u te pakken te krijgen. U weet niet of u uiteindelijk werd veroordeeld in deze zaak maar gaat ervan uit dat aangezien het een valse aanklacht betreft, ze normaal over voldoende bewijzen beschikken om u te veroordelen. Op 8.6.1399 (29 augustus 2020) keerden uw echtgenote en zoon terug naar Turkije, waar ze sindsdien verblijven.

Op 5 Mehr 1399 (26 september 2020) verliet ook u Iran. Aangezien illegaal vertrekken over land niet mogelijk was gebleken, reisde u toen met uw eigen paspoort vanuit de luchthaven van Teheran naar Turkije en dit met behulp van een smokkelaar. Deze laatste trof een regeling met de paspoortpolitie (grenspolitie) op de luchthaven om uw legale uitreis te regelen. Hoe hij dit juist deed, is u niet bekend. U vervoegde toen enige tijd uw echtgenote en uw zoon in Turkije. Na een verblijf van veertig dagen in Turkije, verliet u zonder uw gezin op 11 november 2020 Turkije. In het bezit van uw eigen paspoort reisde u toen eerst met het vliegtuig naar Libanon, vanwaar u nog diezelfde dag doorvloog naar Frankrijk. U ondernam deze reis vanuit Libanon naar Frankrijk met een paspoort van een persoon die op u leek. U slaagde er op die manier in toegang te krijgen tot het Franse grondgebied. U verscheurde dit paspoort bij het verlaten van de luchthaven. Uw eigen Iraans paspoort had u eerder vernield na aankomst in Libanon. Na vier dagen in Frankrijk te hebben verbleven, reisde u op 16 november 2020 verder met de trein naar België. Nog diezelfde dag kwam u in België aan en op 2 december 2020 diende u hier in België een verzoek om internationale bescherming in. In de zomer van 1400 werd de inboedel van uw woning in Iran door de autoriteiten in beslag genomen.

Op 20 Mehr 1400 (12 oktober 2021) werden uw broers S. (...) en A. (...) bij hen thuis in Abadan gearresteerd door Hefazat Ettelaat. Ze zaten vervolgens twee maanden in hechtenis bij Hefazat Ettelaat in Abadan en dit tot 15 Azar 1400 (6 december 2021) toen ze werden vrijgelaten. Hun arrestatie en detentie hield rechtstreeks verband met uw persoon en de herdenking van de opstand van 1398. In Londen (Verenigd Koninkrijk) was immers een rechtszaak gestart om de misdaden van het Iraans regime begaan tijdens de rellen van Aban 1398 (november 2019) te veroordelen. Ook u was gevraagd om als getuige in deze rechtszaak te verschijnen. Tussen de personen die u hadden gecontacteerd om in deze rechtszaak te getuigen zaten evenwel spionnen van het Iraans regime. Daarom werden uw broers toen opgepakt om u onder druk te zetten om niet te getuigen, wat u vervolgens ook naliet te doen. Omwille van voornoemde valse beschuldiging tegen u werden op 12 Bahman 1400 (1 februari 2022) op bevel van de rechtbank uw rekeningen bij Mellatbank geblokkeerd. Uw schoonzus die bij de bank werkte, achterhaalde dit. Zij nam stiekem een foto van het bevel van de rechtbank hiertoe en bezorgde dit aan u. Omdat uw

rekening werd geblokkeerd, nam u nog in de maand Bahman van 1400 (februari 2022) opnieuw contact op met H. H. (...). U sprak hem sindsdien vier à zes keer. Uw loon werd namelijk gestort op een rekening bij Tedjarat bank. Sinds uw rekeningen geblokkeerd zijn, kon u uw lening bij deze bank niet meer betalen. Hierdoor werd ook de rekening van uw borghouder H. H. (...) geblokkeerd. Sindsdien staan jullie in contact om een oplossing te vinden. U vreest bij terugkeer naar Iran tot een levenslange gevangenisstraf of de doodstraf te zullen worden veroordeeld.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw diploma hoger onderwijs; uw schooldiploma; een kopie van een attest over uw sociale zekerheid gelinkt aan uw werk, dat loopt tot de maand negen van 1398; een kopie van drie loonfiches; een kopie van uw arbeidscontract; een kopie van een document waaruit blijkt dat u gedurende twee jaar voor Herasat werkte; een kopie van uw werkervaringscertificaat waaruit blijkt dat u van 1.5.1396 (23 juli 2017) tot 15.10.1398 (5 januari 2020) als elektricien werkte voor het onderhoudsdepartement van het hospitaal in het project Bandare Emam; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van uw militaire kaart; een kopie van uw schooldiploma; kopieën van verschillende documenten die verband houden met het werk van uw echtgenote en haar tijdelijk ontslag in het verleden; een document van de rechtbank van Bandar-e Mahshahr in verband met uw echtscheiding; kopieën van twee loonfiches en een attest sociale zekerheid van uw echtgenote; een kopie van een document van de masteropleiding die uw echtgenote diende stop te zetten; een kopie van de verblijfsvergunning in Turkije van uw echtgenote en zoon; een kopie van het huurcontract van uw echtgenote in Turkije; een gedeeltelijke kopie van het Iraanse paspoort van uw echtgenote en zoon; twee slecht leesbare kopieën van uw oproepingsbrief door de revolutionaire en algemene rechtbank van Abadan, met opmaakdatum 17/01/1399 (5 april 2020); algemene informatie van het internet over personen die gedood werden bij de protesten in Bandar-e Mahshahr; kaarten van uw regio; een foto van een verwonding aan achterhoofd van een persoon met vermelding van de datum van 27 Aban 1398; een gedeeltelijke kopie van het informatiegedeelte van uw paspoort; uw shenasnameh (geboorteboekje); uw karte melli (nationale kaart); uw Iraans rijbewijs; een deels onleesbare kopie van de afdeling 1 van strafuitvoering van de Algemene en revolutionaire rechtbank van Abadan; een nieuwsvideo over de rellen in Aban 1398 (november 2019); algemene informatie over de situatie van A. (...) en M. D. (...) die werden veroordeeld in Iran omwille van hun activiteiten tijdens de protesten van Aban 1398; een aanvraag voor een klacht bij de rechtbank van Bandar-e Mahshahr ingediend door uw schoonvader naar aanleiding van de problemen rond uw huwelijk en de bedreigingen die de familie ontving in het jaar 1393 (2014-2015).

Op 7 maart 2022 maakte u via uw advocaat enkele bijkomende opmerkingen over aan het Commissariaat-generaal met betrekking tot het eerste persoonlijk onderhoud. U stelde dat uw geboortedatum verkeerd werd genoteerd en dat dit niet 13.3.1361 maar 30.3.1361 (20 maart 1982) is en dat u niet tot de familie D' (...) maar D. (...) behoort. U stelde voorts dat u niet Imam in de naam van uw bedrijf als Emam dient geschreven te worden, dat Kharasami als Kharazami, Khuraha als Kuraha, Charham als Hamran, Talehari als Talekani en Jahari als Jarahi dient geschreven te worden, dat de naam van uw zoon niet Ar. (...) maar Ar'. (...) luidt. U verduidelijkte verder dat de dienst Herasat 'securité' of 'security' betekent, dat de dienst Nirouye Entezami politie bekendt. U gaf voorts te kennen dat u tijdens dit persoonlijk onderhoud niet verklaarde dat Arabieren problemen hebben met het regime maar wel dat het regime problemen heeft met Arabieren, dat u op 27 Aban 1398 niet om 10u30 of 11u toekwam op uw werk (zoals werd genoteerd), maar wel om 9u00 en dat uw problemen zich voordeden rond 10u30 die dag en dat u een eerste keer deelnam aan protesten in het jaar 1377-78 en niet in het jaar 1387 of 1388 zoals op een gegeven ogenblik werd genoteerd. U stelde ook dat de veiligheidsdiensten waarmee u op 27 Aban 1398 werd geconfronteerd Neppo (vertaling milities) betreffen, dat de maand Aban in de Perzische kalender overeenstemt met de maand augustus volgens de Westerse kalender.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen.

Uw voorgehouden vrees wordt allereerst ernstig ondermijnd door de vaststelling dat u het risico nam om met uw eigen paspoort het land te verlaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS 10 september 2021 I, p. 9). U verklaarde weliswaar dat u met de hulp van een smokkelaar – die zaken voor u regelde met de “paspoortpolitie” op de luchthaven - erin slaagde via de Imam Khomeini Internationale luchthaven het land per vliegtuig te verlaten. Hieraan kan evenwel weinig geloof gehecht worden. U slaagde er immers niet in dit verder te verduidelijken door meer details hierover te geven. U gaf hierbij aan dat de smokkelaar u niet zou gezegd hebben wat hij in dit verband had gedaan, u merkte zelf evenmin iets op (CGVS I, p. 9). Uw totale onwetendheid op dit vlak overtuigt niet en is niet afdoende om het door u genomen risico te verklaren. Bovendien legde u nog andere weinig geloofwaardige verklaringen af over deze reisweg (cf. infra). Dat u bovendien evenmin de naam en nationaliteit van de smokkelaar bleek te kennen, stemt hier trouwens ook tot nadenken (verklaring DVZ, vraag 31). De vaststelling dat u Iran verliet met uw eigen paspoort terwijl u stelde in die periode actief gezocht te worden door de autoriteiten, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast zijn uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal over uw Iraans paspoort en het gebruik van dit paspoort met elkaar in strijd. Zo verklaarde u op Dienst Vreemdelingenzaken niet langer in het bezit te zijn van uw paspoort nadat uw paspoort u door de smokkelaar in Turkije werd afgenomen (verklaring DVZ, vraag 24). U stelde toen tevens tot Turkije met uw eigen paspoort en van Turkije vervolgens een vals paspoort te hebben gebruikt voor uw verdere reis van Turkije naar België (verklaring DVZ, vraag 31). Op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel te kennen met uw eigen Iraans paspoort nog vanuit Turkije naar Libanon te zijn gereisd, waarna u pas voor de eerste keer gebruik maakte van een vals paspoort voor uw verdere reis van Libanon naar Frankrijk. U gaf tevens aan uw Iraans paspoort in Libanon vernield te hebben (CGVS I, p. 10 en 11). Deze tegenstrijdigheid laat weinig ruimte voor interpretatie en nuancering. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien dient erop gewezen te worden dat veel kandidaat-vluchtelingen hun paspoort bewust achterhouden vanwege de informatie met betrekking tot de reisweg en de gebruikte visa die hierin terug te vinden is. Het feit dat u nalaat uw volledig paspoort neer te leggen – u beperkte zich tot een gedeeltelijke kopie van het informatiegedeelte van uw paspoort - en hiervoor geen afdoende reden voor geeft, doet vermoeden dat u uw paspoort net om hoger vermelde reden achterwege laat.

Voorts kunnen tevens bemerkingen gemaakt worden over het door u gebruikte paspoort tijdens uw reis van Libanon naar Frankrijk. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u tijdens deze reis het paspoort te hebben gebruikt van een persoon die op u leek. U slaagde er evenwel niet in enige details te geven over de valse identiteit waaronder u reisde. Zo kon u niet aangeven wat de nationaliteit was van dit paspoort, onder welke naam u reisde of wat de geboortedatum en -plaats was vermeld in dit paspoort (CGVS I, p. 10). U zou dit alles niet (meer) weten. U lette ook nooit op de persoonsgegevens in dit paspoort en werd door de smokkelaar ook nooit aangezet de gegevens van dit paspoort te memoriseren (CGVS I, p. 10). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door de autoriteiten in de luchthavens van zowel Libanon als Frankrijk aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u Libanon werkelijk met een reispaspoort van iemand anders zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. U slaagde er overigens evenmin in dit paspoort voor te leggen gezien u dit luidens uw verklaring na aankomst bij het verlaten van de luchthaven in Frankrijk zou verscheurd en weggegooid hebben (CGVS I, p. 10).

Bovenstaande vaststellingen tasten op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid aan en aldus ook de waarachtigheid van uw asielmotieven.

Aansluitend op voorgaande dient tevens te worden vastgesteld dat er ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u beweerde terugkeer van uw echtgenote eind februari of begin maart 2020 van Turkije naar Iran. Luidens uw verklaringen waren de Iraanse autoriteiten ondertussen immers actief naar u op zoek bij uw naaste familieleden. Hierbij hadden de deze autoriteiten in Azar 1398 (november – december 2019) tevens uw schoonvader opgeroepen en ondervraagd over de verblijfplaats van niet alleen u, maar tevens uw echtgenote en uw zoon (CGVS I, p. 14 en notities persoonlijk onderhoud CGVS 11 april 2022 II, p. 11). Dat uw echtgenote in dergelijke omstandigheden zou teruggekeerd zijn naar Iran, stemt in dit verband dan ook tot nadenken.

Aan de door u neergelegde juridische documenten in verband met de valse aanklacht tegen u, met name de door u neergelegde oproepingsbrief van de revolutionaire en algemene rechtbank van Abadan en gerechtelijke communicatie gericht aan de directie van de Centrale Bank Mellat van Abadan, ter staving van uw asielrelaas kan verder niet de minste bewijskracht kan worden toegekend. Het betreft hier vooreerst in beide gevallen slecht of deels leesbare fotokopieën, - zo is op de gerechtelijke communicatie onder meer het dossier- en archiefnummer, alsook de opmaakdatum volledig onleesbaar -, waardoor de

bewijswaarde ervan op zich reeds zeer beperkt is onder meer gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Ofschoon u herhaaldelijk tijdens zowel uw eerste als tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd een duidelijk leesbare kopie van voornoemde convocatiebrieven neer te leggen, slaagde u er tot op heden niet in hieraan te voldoen. Nochtans gaf u te kennen dat het origineel van dit document zich bij uw moeder in Abadan bevindt (CGVS II, p. 3 en 4). Er dient hier verder gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, waaruit blijkt dat vervalsing van Iraanse (juridische) documenten veelvuldig voorkomt. Bovendien kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de wijze waarop u beide documenten bekwam. Zo gaf u te kennen dat de door u neergelegde convocatiebrieven van de revolutionaire en algemene rechtbank van Abadan op 26 Farvardin 1399 (14 april 2020) bij uw moeder thuis in Abadan werd afgegeven door een medewerker van de rechtbank (CGVS I, p. 8). Dit is op zijn minst verwonderlijk aangezien u verklaarde steeds woonachtig te zijn geweest in Bandar-e Mahshahr (verklaring DVZ, vraag 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat een dagvaarding ofwel ter plaatse kan worden afgeleverd, bijvoorbeeld wanneer de verdachte aanwezig is in de rechtbank of op het politiebureau, ofwel op zijn/haar woonadres. Dagvaarding aan de woning kan in dergelijk geval ofwel persoonlijk aan de beschuldigde zelf worden overhandigd of, in overeenstemming met artikel 69 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, aan een familielid (of een andere persoon) die in hetzelfde huishouden woont. Dat de gerechtelijke autoriteiten in Iran deze oproepingsbrieven zouden afgegeven hebben bij uw moeder die in Abadan woonachtig is, stemt dan ook tot nadenken. Uw uitleg in dit verband dat de autoriteiten wisten dat u niet in uw woning verbleef en daarom dit document bij uw moeder afleverden, overtuigt dan ook niet (CGVS II, p. 9), temeer uit de informatie waarover het CGVS beschikt ook blijkt dat bij afwezigheid van iemand thuis de dienstambtenaar een kopie van de dagvaarding met zijn handtekening op de deur achterlaat. Indien een dagvaarding niet kan worden afgeleverd omdat de verdachte niet kan worden bereikt, kan een dagvaarding vervolgens worden uitgevaardigd door publicatie van één enkele notitie in een landelijk of lokaal dagblad. Dit is de gangbare procedure die in dergelijke gevallen wordt gevolgd. Wat betreft de gerechtelijke communicatie gericht aan de directie van de Centrale Bank Mellat gaf u dan weer te kennen dat uw schoonzus S. A. P. (...) die bij bank werkzaam was stiekem een foto van het origineel wist te maken en dit aan u overmaakte. Deze uitleg, ofschoon niet geheel onmogelijk, overtuigt evenwel maar matig, temeer u ook nog op andere punten over dit document weinig overtuigende verklaringen aflegde. Zo bleek uw kennis over de instantie die dit document uitreikte ontoereikend. U gaf te kennen dat dit document werd uitgereikt door de revolutionaire rechtbank waarbij u geen notitie bleek te hebben van welke afdeling van deze rechtbank (CGVS II, p. 3). Echter blijkt dat dit document werd uitgereikt door afdeling 1 van de strafuitvoering van de algemene en de revolutionaire rechtbank van Abadan. Daarenboven blijkt de inhoud van dit document ook strijdig met uw verklaringen. Op de vraag of u ooit in Iran werd veroordeeld gaf u namelijk te kennen tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u dit niet weet, waarbij u er het volgende aan toevoegde: 'ik kan het niet weten of ik veroordeeld werd' (CGVS II, p. 12). Dit doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen aangezien de door u neergelegde gerechtelijke communicatie uitgaat van de afdeling van strafuitvoering van de Algemene en de Revolutionaire rechtbank van Abadan (wat op zich reeds een veroordeling impliceert) en in het onderwerp tevens vermeldt 'uitvoering van het vonnis'. Ook wat de inhoud van de door u neergelegde oproepingsbrieven van de rechtbank kan overigens gewezen worden op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van dit document. Zo gaf u te kennen dat het om een valse klacht gaat die door een persoon tegen u werd ingediend voor het feit dat u deze persoon zou geslagen hebben (CGVS I, p. 8). U voegde eraan toe dat de deze persoon A. M. (...) (of M'. (...)) P. (...) heet (CGVS I, p. 8 en bijhorende notities tolk). Echter uit de vertaling van dit document blijkt dat de persoon die een klacht tegen u indiende voor slagen en verwondingen A. N. P. (...) heet. Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en bovendien geen interesse vertoont om er meer over te weten te komen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u in tussentijd de tijd zou gevonden hebben om deze documenten ook effectief te lezen en de inhoud ervan kent. Uw nalaten ter zake – wat wijst op een gebrek aan belangstelling – ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra en infra).

Het stemt overigens ook tot nadenken dat u geen andere documenten kan neerleggen van uw problemen met de Iraanse autoriteiten (CGVS II, p. 12). Luidens uw verklaringen werd immers bij de eerste inval van de autoriteiten uw woning in Bandar-e Mahshahr verzegeld, werd in de zomer van 1400 beslag gelegd op de inboedel van uw woning en werd ondertussen ook uw bouwgrond in beslag genomen (CGVS II, p. 4, 9 en 12). Verwacht mag worden dat u hiervan iets van documenten kan neerleggen. Dat u, zoals u aangaf, van de inbeslagname van uw bouwgrond niets van documenten zou ontvangen hebben, overtuigt niet (CGVS II, p. 12). Het is ook opvallend dat u buiten deze ene oproepingsbrief van de revolutionaire en algemene rechtbank van Abadan nooit enige andere document in verband met deze zaak zou ontvangen hebben (CGVS I, p. 17). Bevreemdend is ook dat u de verzegeling van uw woning en de inbeslagname van uw inboedel, wat u ter sprake bracht tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS II, p. 4 en 9), niet vermeldde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS toen u in de context van uw juridische problemen met de Iraanse autoriteiten expliciet werd gevraagd of er iets gebeurde met uw eigen woning en of de autoriteiten hier iets mee gedaan hadden. U beperkte zich toen tot het antwoord dat uw woning nog steeds daar is (CGVS I, p. 17). Zoals reeds aangehaald hierboven is het tevens bevreemdend dat u niet weet of het in deze zaak ooit tot een veroordeling kwam. U stelde hierover geen informatie te hebben (CGVS I, p. 16). U of uw familie liet bovendien ook na in deze zaak een advocaat te consulteren om na te gaan hoe deze zaak evolueerde. Jullie deden dit niet om jullie zelf niet in gevaar te brengen (CGVS I, p. 17). Uw familie lieten om dezelfde reden ook na om gebruik te maken van het online systeem SANA om gerechtelijke documenten in uw zaak op te vragen. Uzelf ondernam hiertoe evenmin stappen omdat dit (1) vanuit België niet mogelijk is en (2) u niets had misdaan en u geen reden zag om u aan te melden of uw familie (in Iran) voor niets in gevaar te brengen (CGVS II, p. 3). Dit laatste houdt maar weinig steek als argument. Dat u geen enkele stappen zou ondernomen hebben om zich verder te informeren over de strafprocedure die tegen u in Iran zou lopen, stemt ten zeerste tot nadenken. Redelijkerwijze mag worden verwacht dat u ernstige pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te krijgen, teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van uw actuele vrees voor vervolging in uw land van herkomst. U had ook vanuit België kunnen trachten via een advocaat in Iran meer informatie (al dan niet via sabtnam-e elektronik of SANA toegankelijk via www.sana.adliran.ir) hierover te verkrijgen. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en bovendien geen interesse vertoont om er meer over te weten te komen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u via uw jongere broer H. (...) die aangesloten is bij de Basij (een paramilitaire militie van het Iraanse regime) en uw andere nauwe contacten met personen bij Herasat (o.a. H. H. (...)) ook aan informatie over uw juridische procedure in Iran zou moeten kunnen geraken. Dit alles ondermijnt tevens in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u gekende problemen in Iran.

Dat aan uw problemen met de Iraanse autoriteiten geen geloof kan gehecht worden, blijkt overigens nog uit een aantal andere bijkomende vaststellingen.

Zo vooreerst legde u tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over uw doen en laten in het ziekenhuis op 27 Aban 1398 (18 november 2019). Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat de aanwezige veiligheidsdiensten zagen dat u twee gewonden via de wasserette hielp ontkomen. Ze bevalen u op dat ogenblik te stoppen en toen u hierop probeerde te ontkomen sloegen ze u op de achterzijde van uw hoofd (CGVS I, p. 13: 'ik hielp hen te ontkomen via de wasserette; de veiligheidsdiensten zagen mij dit doen'). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u evenwel dat u en E. (...) erin waren geslaagd onopgemerkt twee gewonden te helpen ontkomen, maar dat het ziekenhuispersoneel had opgemerkt dat jullie twee gewonden hadden geholpen om te ontkomen en ze de autoriteiten hiervan hadden ingelicht, waarna u en E. (...) werden gearresteerd toen jullie teruggingen om twee anderen te helpen (CGVS II, p. 5). Daarnaast gaf u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud te kennen dat u, nadat er op de dienst radiologie een CT-scan van uw hoofd werd genomen, erin slaagde te ontkomen via de ingang van de spoeddienst van het hospitaal (CGVS I, p. 13), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde dat u via de nooduitgang van de dienst radiologie, gelegen in de ruimte waar de beeldvorming gebeurt, het ziekenhuis kon verlaten (CGVS II, p. 4 en 6). Geconfronteerd vervolgens met deze tegenstrijdigheid ontkende u tijdens uw eerste onderhoud te hebben gezegd langs de ingang van de spoeddienst te zijn ontsnapt, waarbij u eraan toevoegde dat dit mogelijks een fout van de tolk betreft en u na de beeldvorming niet meer bent teruggegaan naar de spoed, waarbij u tevens stelde dat beide diensten ver van elkaar liggen (CGV II, p. 6). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, temeer daar u in uw schriftelijke opmerkingen op de notities van het eerste persoonlijk

onderhoud hiervan ook geen gewag maakte (zie opmerkingen notities eerste persoonlijk onderhoud). Ook aangaande de telefoon die u op 29 Aban 1398 (20 november 2019) ontving van H. H. (...) kan gewezen worden op een niet onbelangrijke ongerijmdheid tussen uw verklaringen in dit verband afgelegd tijdens uw opeenvolgende onderhouds op het CGVS. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat H. H. (...) u tijdens dit telefoongesprek onder meer aanraade uit veiligheidsoverwegingen uw telefoon te vernietigen (CGVS I, p. 14). U uitvoerig tijdens uw tweede onderhoud bevraagd over dit telefoongesprek en hierbij herhaaldelijk gepolst naar adviezen die u hierbij kreeg van H. (...) om uw veiligheid te vergroten en hierbij ook bevraagd over wat u in die periode deed besluiten om uw gsm af te zetten, bracht u dit evenwel op geen enkel ogenblik nog ter sprake (CGVS II, p. 7 en 8). Hiermee vervolgens geconfronteerd, gaf u aan misschien dit vergeten te zijn (CGVS II, p. 8). Het gaat hier om een niet onbelangrijk element in uw asielrelaas waarvan logischerwijs mag verwacht worden dat u dit ten allen tijde spontaan aanhaalt wanneer naar de inhoud van dit telefoongesprek zo uitvoerig gevraagd wordt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over het bezoek van de autoriteiten aan uw woning en de woningen van uw familieleden niet geheel overtuigen. U verklaarde weliswaar dat de autoriteiten drie keer bij u thuis langskwamen, waarbij u het eerste bezoek situeerde op 2 Azar 1398 (23 november 2019), maar het ontbrak u hier op een aantal punten aan essentiële informatie. Wat de volgende twee bezoeken betreft, slaagde u er namelijk niet in deze zeer duidelijk in de tijd te situeren. U geraakte niet verder dan dat ze elke tien of vijftien dagen langskwamen en dat ze in totaal drie keer langskwamen. Wanneer dit juist was en wanneer het laatste bezoek juist plaatsvond, kon u niet zeggen (CGVS I, p. 16 en CGVS II, p. 9). Ofschoon u over deze bezoeken werd ingelicht door uw tante – die hierover bijkomende informatie van uw burens bekwam – kon u niet aangeven hoeveel agenten of personen er toen telkens langskwamen (CGVS II, p. 8 tem 10). U wist wel dat tijdens het eerste bezoek het om personen in burger van Hefazat Ettelaat van Niroye Entezami vergezeld van personen in uniform van NEPPO ging en bij de twee volgende bezoeken enkel om personen van Hefazat Ettelaat van Niroye Entezami. Het aantal personen werd u nooit meegedeeld. U vroeg er evenmin naar (CGVS II, p. 8 tem 10). Er werd u evenmin iets meegedeeld over inbeslagnames bij het tweede en derde bezoek (CGVS II, p. 9 en 10).

Ofschoon u aangaf dat de autoriteiten ook twee keer bij uw moeder langskwamen, slaagde u er evenmin in deze bezoeken duidelijk in de tijd te situeren. U een eerste keer gevraagd wanneer ze langskwamen bij uw moeder, gaf u aan dit niet te weten. Wanneer u vervolgens nog een aantal keren werd gevraagd wanneer ze bij haar langskwamen antwoordde u andermaal en herhaaldelijk dit niet te weten, waarna u eraan toevoegde dat deze bezoeken plaatsvonden ergens van de negende tot de elfde maand van 1398 (november 2019 tot februari 2020) (CGVS II, p. 14). Verwacht mag worden dat u hierover meer kennis van zaken heeft. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen, had u bovendien de mogelijkheid om uw familieleden te contacteren met het verzoek over deze essentiële elementen in uw asielrelaas meer te weten te komen.

Tot slot kunnen ook bedenkingen gemaakt worden bij de door u aangehaalde detentie van uw beide broers S. (...) en A. (...) die omwille van uw activiteiten in Europa van 20 Mehr tot 15 Azar 1400 (12 oktober tot 6 december 2021) door de Iraanse autoriteiten werden vastgehouden (CGVS II, p. 2 en 11). U slaagde er ook hier vooreerst niet in van hun detentie enig document of begin van bewijs neer te leggen (CGVS II, p. 12). Bovendien bracht u hun arrestatie en detentie in verband met een uitnodiging aan u gericht om als getuige gehoord te worden in een rechtszaak in Londen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt inderdaad dat in november 2021 in Londen de eerste ronde werd gehouden in een volktribunaal (het 'Aban tribunal') georganiseerd door verschillende mensenrechtenorganisaties naar de bloedige protesten in Iran in november 2019 (Aban 1398). Met deze actie zouden de Iraanse autoriteiten uw deelname als getuige aan dit volktribunaal hebben willen beletten (CGVS II, p. 11). Aan deze uitleg kan evenwel geen geloof gehecht. Het betreft hier immers een blote bewering die u op geen enkele manier aannemelijk gemaakt. U gaf in dit verband weinig overtuigend aan dat deze vraag aan u om te getuigen in dit volktribunaal enkel telefonisch werd gesteld en hierover bijgevolg geen enkele geschreven communicatie (chatberichten, e-mails, etc.) bestaat (CGVS II, p. 12). Uitgaande van het bestaan van een vastgelegde methodologie om bewijzen te verzamelen en getuigen uit te nodigen voor dit volktribunaal, mag verwacht worden dat hiervan een schriftelijke weerslag zou bestaan. Verwacht mag tevens worden dat u in het licht van de arrestatie en detentie van uw broers in Iran en de druk die op deze manier op uw persoon en uw politieke activiteiten werd uitgeoefend in de periode van hun detentie een voorzichtige houding zou aangenomen hebben in uw kritiek op het Iraanse regime op sociale media zoals Facebook, quod non (informatie in het administratief dossier).

Wat betreft overigens uw engagement op Facebook voor de Arabische zaak, kan verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan

of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, met name de door u aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de protesten van november 2019 (Aban1398).

De informatie waarvan sprake in deze beslissing werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Dat u huwelijk met iemand van een andere origine tot problemen leidde met uw schoonfamilie en uw omgeving, waaronder personen op jullie werk in het hospitaal, kan niet beschouwd worden als uw actuele vluchtaanleiding. De problemen op jullie werk – u gaf hierbij onder meer aan dat uw echtgenote werd ontslagen en pas opnieuw werd aangeworven nadat u onder druk van haar via de rechtbank scheidde – en de bedreigingen die uw schoonvader in dit verband ontving, dateren immers van de periode 1393-94 (2014-2016). U bleef immers tot 5 Mehr 1399 (26 september 2020) in Iran (NPO I p. 5) en volstaat aldus niet om te gewagen van een actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

De opmerkingen die uw advocaat op 7 maart 2022 overmaakte aan het Commissariaat-generaal, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u aangehaalde spellingscorrecties, verduidelijkingen bij en vertalingen van de overheidsdiensten Herasat, Nirouye Entezami en NEPPO, en andere correcties in uw verklaringen, werden immers meegenomen bij de beoordeling van uw verzoek. De stelling van uw advocate hierbij dat deze vaststellingen een bevestiging vormen van ernstige vertaalproblemen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud kan niet gevolgd worden. De namen van overheidsdiensten in Iran worden immers steevast in de notities van het persoonlijk onderhoud vermeld in de oorspronkelijk taal om verwarring te vermijden. Het gebruik van de Perzische kalender wordt bovendien toegelaten. Meegedeelde data in deze kalender worden ook als dusdanig genoteerd en dus niet direct omgezet naar de Westerse kalender. Persoons- en plaatsnamen worden steeds fonetisch genoteerd en kunnen bijgevolg steeds afwijken van de gangbare schrijfwijze.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard om bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en militaire dienst, zoals blijkt uit de door u neergelegde shenasnamehi, karte melli, rijbewijs, militaire kaart en gedeeltelijke kopie van uw paspoort, wordt hier vooreerst niet betwist. Hetzelfde geldt voor (1) uw opleidingsniveau, zoals blijkt uit de door u neergelegde diploma's; (2) uw tewerkstelling in het verleden in Iran, eerst bij Herasat en later bij de onderhoudsdienst van hospitaal van het petrochemisch bedrijf in uw regio, zoals blijkt uit de door u neergelegde tewerkstellingsdocumenten; en (3) uw huwelijk met Ak. M. (...), zoals blijkt uit de door u neergelegde huwelijksakte. Uit uw tewerkstellingsdocumenten blijkt evenwel niet de reden van uw ontslag bij Herasat in het verleden of uw problemen zoals door u aangehaald op uw werk. Evenmin wordt er getwijfeld aan de stopgezette studies van uw echtgenote, haar tewerkstelling in Iran, haar ontslag in het verleden, jullie echtscheiding en de klacht ingediend bij het gerecht door uw schoonvader naar aanleiding van bedreigingen. U bracht al deze feiten in verband met jullie gemengde huwelijk. Zoals hierboven reeds aangegeven, volstaan deze problemen evenwel niet om te gewagen van een actueel risico op vervolging of ernstige schade. De inhoud van de door u neergelegde informatie over de protesten in Aban 1398 (oktober 2019) in uw regio van herkomst en de doden die hierbij vielen, alsook de veroordeling in dit verband in Iran van de door u genoemde A. (...) en M. D. (...), staat hier evenmin ter discussie. Het is evenwel aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, wat u naliet. Dat de Arabische minderheid in Iran toen zwaar te verduren heeft gehad, impliceert niet dat elke Arabier in Iran het gevaar loopt om in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten. Wat betreft de foto van een verwonding aan het achterhoofd van een persoon met vermelding van de datum van 27 Aban 1398, dient nog te worden opgemerkt dat om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu. Aangaande deze foto dient nog te worden opgemerkt dat het evenmin is aangetoond dat het daadwerkelijk om u op deze foto gaat. Zelfs als het om u op deze foto zou gaan, wordt hiermee geenszins aangetoond dat deze problemen het gevolg zouden zijn van slagen en verwondingen die u zouden zijn toegebracht op 27 Aban 1398 door de leden van de veiligheidsdienst NEPPO. Tot slot wordt evenmin getwijfeld aan de identiteit van uw echtgenote en zoon of aan hun verblijf en verblijfsstatus in Turkije.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van *“de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen *“1 tot 4”* van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5, en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en tevens de schending aanhaalt van de artikelen *“1 tot 4”* van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen,

behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij bij een terugkeer naar Iran vreest tot een levenslange gevangenisstraf of de doodstraf te zullen worden veroordeeld wegens haar deelname aan de protesten in *aban* 1398 (november 2019) tijdens dewelke zij tevens gewonden hielp te ontsnappen uit het ziekenhuis omdat zij er dreigden geëxecuteerd te worden (notities CGVS d.d. 10/09/2021, p. 12-14).

2.2.5. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing evenwel op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten. In het bijzonder wordt erop gewezen dat (i) de geloofwaardigheid van de omstandigheden van haar vertrek uit Iran en van haar asielrelaas ondermijnd wordt door haar ongeloofwaardige verklaringen over haar reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten; (ii) het verder niet aannemelijk is dat haar echtgenote eind februari of begin maart 2020 van Turkije naar Iran terugkeerde in het licht van haar verklaring dat de Iraanse autoriteiten toen actief naar haar op zoek waren bij haar naaste familieleden; (iii) aan de neergelegde juridische documenten in verband met de valse aanklacht tegen haar niet de minste bewijskracht kan worden toegekend, nu het vooreerst slecht of deels leesbare fotokopieën betreffen, er tevens ernstige bedenkingen gemaakt kunnen worden bij de wijze waarop zij deze documenten bekam en haar verklaringen verder niet stroken met de inhoud van de documenten; (iv) zij verder bovendien geen andere documenten kan neerleggen van haar problemen met de Iraanse autoriteiten, terwijl dit nochtans verwacht kan worden; (v) zij tijdens haar opeenvolgende persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar doen en laten in het ziekenhuis op 27 *aban* 1398 (18 november 2019); (vi) ook haar verklaringen over het bezoek van de autoriteiten aan haar woning en de woningen van haar familieleden niet geheel overtuigen, nu het haar op een aantal punten aan essentiële informatie ontbrak; en (vii) er ook bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de door haar aangehaalde detentie van haar beide broers S. en A., nu zij hiervan geen enkel document of begin van bewijs bijbracht en zij de vraag aan haar adres om te getuigen in een volkstribunaal te Londen, ten gevolge waarvan haar broers zouden zijn gearresteerd, niet aannemelijk maakt.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanhaalt die van aard zijn bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.6. Vooreerst is de Raad van oordeel dat verzoekende partij allerminst kan volstaan met de uitleg dat er nog geen officiële veroordeling tegen haar werd uitgesproken en dat zij bovendien de hulp kreeg van een smokkelaar om een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing dat het niet plausibel is dat zij Iran zou verlaten met haar eigen paspoort terwijl zij stelde in die periode actief gezocht te worden door de autoriteiten. Immers blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat zij toen reeds actief werd gezocht – in haar verzoekschrift duidt verzoekende partij overigens zelf op de oproeping die zij had ontvangen en de invallen in haar woning en de woningen van familieleden door de Iraanse autoriteiten – waardoor kan worden aangenomen dat verzoekende partij wel degelijk een zeer groot risico nam om via de Imam Khomeini Internationale luchthaven met haar eigen paspoort het land te verlaten. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat “(e)r (...) *nog geen officieel veroordeling tegen hem (was) uitgesproken die een arrestatiebevel had kunnen rechtvaardigen*”, lijkt verzoekende partij eraan voorbij te gaan dat zij ook in de hoedanigheid van verdachte kon worden gearresteerd door de Iraanse autoriteiten en als dusdanig als geseind kon staan. Ook de loutere herhaling dat zij geholpen werd door een smokkelaar volstaat niet om het door haar genomen risico te verklaren. Immers wordt er dienaangaande in de bestreden beslissing reeds op gewezen dat haar verklaringen hierover niet kunnen overtuigen, nu zij geen verdere details kon geven over wat de smokkelaar precies had gedaan en zij evenmin de naam en nationaliteit van de smokkelaar bleek te kennen. Gelet op deze bevindingen, die verzoekende partij nalaat *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren, kan geen enkel geloof worden gehecht aan haar bewering te zijn geholpen door een smokkelaar.

2.2.7. Verder ontkracht verzoekende partij evenmin de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen inzake haar Iraans paspoort en het gebruik van dit paspoort.

De Raad duidt erop dat in dit verband in de bestreden beslissing het volgende wordt vastgesteld: “Daarnaast zijn uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal over uw Iraans paspoort en het gebruik van dit paspoort met elkaar in strijd. Zo verklaarde u op Dienst

Vreemdelingenzaken niet langer in het bezit te zijn van uw paspoort nadat uw paspoort u door de smokkelaar in Turkije werd afgenomen (verklaring DVZ, vraag 24). U stelde toen tevens tot Turkije met uw eigen paspoort en van Turkije vervolgens een vals paspoort te hebben gebruikt voor uw verdere reis van Turkije naar België (verklaring DVZ, vraag 31). Op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel te kennen met uw eigen Iraans paspoort nog vanuit Turkije naar Libanon te zijn gereisd, waarna u pas voor de eerste keer gebruik maakte van een vals paspoort voor uw verdere reis van Libanon naar Frankrijk. U gaf tevens aan uw Iraans paspoort in Libanon vernield te hebben (CGVS I, p. 10 en 11). Deze tegenstrijdigheid laat weinig ruimte voor interpretatie en nuancering. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Het louter bevestigen van haar versie zoals weergegeven tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, met name dat zij met haar eigen paspoort tot Libanon reisde en nadien met een vals paspoort naar Frankrijk reisde, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen niet op.

Daarnaast voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een reservering toe van haar vliegticket van Istanboel (Turkije) naar Beiroet (Libanon) op 11 november 2020 (bijlage 3 van het verzoekschrift). Zij benadrukt dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk onder haar ware identiteit van Turkije naar Libanon is gereisd. Er is dan ook duidelijk sprake van een vergissing bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door haar dan wel door de tolk. De Raad onderstreept evenwel dat de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken weinig ruimte laten voor interpretatie. Zij gaf er duidelijk en expliciet aan dat haar paspoort door de smokkelaar in Turkije werd afgenomen (verklaring DVZ, vraag 24) en nadien verklaarde zij nog tot Turkije te hebben gereisd met haar eigen paspoort en van Turkije vervolgens een vals paspoort te hebben gebruikt (verklaring DVZ, vraag 31). Dat zij, dan wel de tolk, zich desbetreffend tot tweemaal toe zou hebben vergist, kan niet overtuigen. Dat zij thans een reservering van een vliegticket bijbrengt om aan te tonen dat zij onder haar ware identiteit van Turkije naar Libanon vloog, doet geen afbreuk aan haar eerdere verklaringen. De vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, doet verder afbreuk aan haar beweringen inzake het vernietigen van haar eigen paspoort en het gebruik van een vals paspoort. Dit doet dan ook vermoeden dat verzoekende partij, die op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij haar paspoort in Libanon vernietigde en slechts een gedeeltelijke kopie van het informatiegedeelte van haar paspoort kon neerleggen, wel degelijk nog beschikt over haar (volledig) eigen paspoort en dit bewust achterhoudt vanwege de informatie met betrekking tot de reisweg en de gebruikte visa die hierin terug te vinden is.

2.2.8. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat ook haar verklaringen over het door haar gebruikte (valse) paspoort tijdens haar reis van Libanon naar Frankrijk niet kunnen overtuigen, nu zij geen details kon geven over de valse identiteit waaronder zij reisde, niet verder komt dan loutere vergoelijkungen die echter allerm minst afdoende zijn. Zij wijst op de haast waarmee de gebeurtenissen zich afspeelde – de smokkelaar gaf haar het valse paspoort tijdens een korte doorreis op de luchthaven van Beiroet en zij vertrok diezelfde dag nog naar Frankrijk – en meent dat het dan ook niet onaannemelijk is dat zij zich meer dan anderhalf jaar later niet meer herinnert onder welke identiteit zij reisde, temeer daar het een ingewikkelde naam betrof. De Raad onderstreept evenwel dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel detail kan geven over de valse identiteit waaronder zij reisde. Meer bepaald wist zij noch de nationaliteit, noch de naam, noch de geboortedatum en -plaats vermeld in het valse paspoort. Bovendien stelde verzoekende partij dat zij nooit op de persoonsgegevens in dit paspoort lette en dat zij door de smokkelaar ook nooit aangezet werd de gegevens van dit paspoort te memoriseren (notities CGVS d.d. 10/09/2021, p. 10). In navolging van de commissaris-generaal, wijst de Raad er evenwel op dat gelet op het grote risico dat verzoekende partij zou hebben genomen om door de autoriteiten in de luchthavens van zowel Libanon als Frankrijk aan herhaalde (identiteits-)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot haar persoon, haar reisdocumenten en haar (reisbedoelingen), in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoekende partij deze informatie zou hebben gememoriseerd en hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken.

2.2.9. Betreffende de terugkeer van haar echtgenote eind februari of begin maart 2020 van Turkije naar Iran, is de Raad van mening dat verzoekende partij geenszins ernstig kan voorhouden dat dit geen risico inhield omdat zij persoonlijk niets te maken had met de gebeurtenissen omwille waarvan verzoekende partij vervolgd wordt. Immers gaf verzoekende partij zelf aan dat de Iraanse autoriteiten actief op zoek waren naar verzoekende partij bij naaste familieleden en dat zij in dit verband reeds haar schoonvader hadden opgeroepen en ondervraagd over de verblijfplaats van niet alleen haar, maar tevens deze van

haar echtgenote en haar zoon (notities CGVS d.d. 10/09/2021, p. 14; notities CGVS d.d. 10/04/2022, p. 11). Dat haar echtgenote in dergelijke omstandigheden zou terugkeren naar Iran, is geenszins plausibel. Het argument van verzoekende partij dat haar echtgenote na haar terugkeer in Iran niet naar hun eigen woning ging, volstaat allerminst om te verklaren waarom haar echtgenote niettemin het risico nam om naar Iran terug te keren.

2.2.10. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat ten onrechte geen bewijswaarde wordt verleend aan de door haar neergelegde juridische documenten in verband met de valse aanklacht tegen haar, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij er in haar betoog ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* wordt door verwerende partij omtrent de neergelegde oproepingsbrief van de revolutionaire en algemene rechtbank van Abadan en de gerechtelijke communicatie gericht aan de directie van de Centrale Bank Mellat van Abadan opgemerkt dat het vooreerst in beide gevallen slecht of deels leesbare fotokopieën betreffen dewelke door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, dat verder uit informatie blijkt dat vervalsing van Iraanse (juridische) documenten veelvuldig voorkomt, dat de wijze waarop zij beide documenten zou hebben bekomen niet aannemelijk is in het licht van de beschikbare informatie en ten slotte de inhoud van de documenten niet blijkt te stroken met de eigen verklaringen van verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze bevindingen weliswaar tracht te weerleggen, doch dient te worden vastgesteld dat haar verweer allerminst soelaas biedt.

Waar zij vooreerst een, naar eigen zeggen, beter leesbare kopie bijbrengt van de oproepingsbrief (zie bijlage 5 van het verzoekschrift), merkt de Raad op dat het stuk niettemin nog steeds slechts een fotokopie betreft dewelke door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Samen gelezen met de informatie waaruit blijkt dat vervalsing van Iraanse (juridische) documenten veelvuldig voorkomt (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 3), kan geen enkele bewijswaarde worden verleend aan dit document.

Verder wordt door verzoekende partij nog kritiek geuit op de informatie waarop verwerende partij zich baseert om te besluiten dat de wijze waarop zij de oproepingsbrief zou hebben bekomen niet aannemelijk is.

Waar zij echter vooreerst lijkt te menen dat de informatie waarnaar verwerende partij in haar beslissing verwijst aan de bestreden beslissing diende te worden toegevoegd dan wel erin te worden geïntegreerd, duidt de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift, zulks evenwel op geen enkele manier voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch uit de rechten van verdediging en tegenspraak. Er is geen enkele wettelijke bepaling die de commissaris-generaal hiertoe verplicht. De Raad onderstreept dat de landeninformatie waarop verwerende partij haar motivering steunt zich bevindt in het administratief dossier (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie) en dat verzoekende partij en haar advocaat gebruik konden maken van hun inzagerecht en aldus de mogelijkheid hadden zowel bij verwerende partij als ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier.

In zoverre zij betoogt dat de informatie waarop verwerende partij haar motivering steunt, en in het bijzonder het artikel 69 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, enkel betrekking heeft op burgerlijke zaken en dan ook *in casu* irrelevant is, wijst de Raad er evenwel op dat de commissaris-generaal zich dienaangaande steunt op het COI-rapport d.d. december 2021 "*Iran. Criminal procedures and documents*" en dat uit de titel van het rapport blijkt dat het volledige document betrekking heeft op de strafrechtelijke procedures en documenten in Iran (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1, COI-rapport d.d. december 2021 "*Iran. Criminal procedures and documents*", p. 57-59). Verzoekende partij komt niet verder dan blote beweringen en toont geenszins aan dat de informatie in dit rapport niet correct is en/of dat verwezen wordt naar wetsartikelen die niet van toepassing zijn in strafrechtelijke procedures. Zij werpt dan ook op geen enkele wijze een ander licht op de motivering in de bestreden beslissing dat het verwonderlijk is dat de door haar neergelegde convocatiebrief van de revolutionaire en algemene rechtbank van Abadan van 14 april 2020 bij haar moeder thuis in Abadan werd afgegeven door een medewerker van de rechtbank, terwijl zij nochtans verklaarde steeds woonachtig te zijn geweest in Bandar-e Mahshahr. Op grond van voormelde informatie wijst verwerende partij immers terecht op het volgende: "*Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat een dagvaarding ofwel ter plaatse kan worden afgeleverd, bijvoorbeeld wanneer de verdachte aanwezig is in de rechtbank of op het politiebureau, ofwel op zijn/ haar woonadres. Dagvaarding aan de*

woning kan in dergelijk geval ofwel persoonlijk aan de beschuldigde zelf worden overhandigd of, in overeenstemming met artikel 69 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, aan een familielid (of een andere persoon) die in hetzelfde huishouden woont. Dat de gerechtelijke autoriteiten in Iran deze oproepingsbrief zouden afgegeven hebben bij uw moeder die in Abadan woonachtig is, stemt dan ook tot nadenken. Uw uitleg in dit verband dat de autoriteiten wisten dat u niet in uw woning verbleef en daarom dit document bij uw moeder afleverden, overtuigt dan ook niet (CGVS II, p. 9), temeer uit de informatie waarover het CGVS beschikt ook blijkt dat bij afwezigheid van iemand thuis de dienstambtenaar een kopie van de dagvaarding met zijn handtekening op de deur achterlaat. Indien een dagvaarding niet kan worden afgeleverd omdat de verdachte niet kan worden bereikt, kan een dagvaarding vervolgens worden uitgevaardigd door publicatie van één enkele notitie in een landelijk of lokaal dagblad. Dit is de gangbare procedure die in dergelijke gevallen wordt gevolgd.” Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht die voormelde bevindingen in een ander daglicht stellen. Evenmin kan zij volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie over het gebrek aan eerbiediging van procedurele en fundamentele rechten door het Iraanse rechtssysteem om te verklaren waarom de gangbare procedure niet werd nageleefd en de convocatie bij haar moeder thuis in Abadan werd afgegeven door een medewerker van de rechtbank, terwijl verzoekende partij verklaarde steeds woonachtig te zijn geweest in Bandar- e Mahshahr. Dergelijke gang van zaken is allerm minst logisch en ondergraaft verder de bewijswaarde van dit document.

Wat nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat in het COI-rapport inzake het aangehaalde artikel 69 van het Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering verwezen wordt naar een internetpagina opgesteld in het Farsi, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat of op welke wijze zij gegriefd zou zijn door het feit dat in voormeld COI-rapport verwezen wordt naar een bron opgesteld in het Farsi, temeer nu zijzelf Farsi spreekt.

Waar in de bestreden beslissing nog geduid wordt op tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de inhoud van de neergelegde oproepingsbrief, en meer bepaald inzake de persoon die tegen haar een (valse) klacht indiende, werpt verzoekende partij op dat *“alleen de tweede van de drie namen verschilt”* en dat *“bij lezing van de oproepingsbrief (...) duidelijk (blijkt) dat de tolk bij het CGVS redelijkerwijs niet de gehele tweede naam op het document zou hebben kunnen vertalen, aangezien het begin van de naam niet leesbaar is”*. Verzoekende partij stelt dat de tolk van haar raadvrouw verklaarde dat enkel het laatste deel van de tweede naam leesbaar is. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet verder komt dan blote beweringen, zonder echter aan de hand van een voor eensluidend verklaarde vertaling aan te tonen dat de vertaling in het administratief dossier van dit document (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 17 (vertaling)) niet correct zou zijn. Overigens is het opmerkelijk dat verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert dat dit gedeelte van de oproepingsbrief niet leesbaar is, terwijl zij eerder in haar verzoekschrift (zie p. 17) dan weer benadrukt dat de oproepingsbrief wel degelijk leesbaar is en dat zulks bevestigd werd door de tolk van haar raadvrouw. Verzoekende partij slaagt er dan ook geenszins in een ander licht te werpen op de vaststelling dat haar eigen verklaringen niet stroken met de inhoud van de oproepingsbrief.

Ten slotte werpt verzoekende partij evenmin een ander licht op de motivering in de bestreden beslissing dat zij ook over de gerechtelijke communicatie gericht aan de directie van de Centrale Bank Mellat weinig overtuigende verklaringen aflegde. De Raad wijst erop dat dienaangaande door verwerende partij op goede gronden het volgende wordt overwogen: *“Wat betreft de gerechtelijke communicatie gericht aan de directie van de Centrale Bank Mellat gaf u dan weer te kennen dat uw schoonzus S. A. P. (...) die bij bank werkzaam was stiekem een foto van het origineel wist te maken en dit aan u overmaakte. Deze uitleg, ofschoon niet geheel onmogelijk, overtuigt evenwel maar matig, temeer u ook nog op andere punten over dit document weinig overtuigende verklaringen aflegde. Zo bleek uw kennis over de instantie die dit document uitreikte ontoereikend. U gaf te kennen dat dit document werd uitgereikt door de revolutionaire rechtbank waarbij u geen notie bleek te hebben van welke afdeling van deze rechtbank (CGVS II, p. 3). Echter blijkt dat dit document werd uitgereikt door afdeling 1 van de strafuitvoering van de algemene en de revolutionaire rechtbank van Abadan. Daarenboven blijkt de inhoud van dit document ook strijdig met uw verklaringen. Op de vraag of u ooit in Iran werd veroordeeld gaf u namelijk te kennen tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u dit niet weet, waarbij u er het volgende aan toevoegde: ‘ik kan het niet weten of ik veroordeeld werd’ (CGVS II, p. 12). Dit doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen aangezien de door u neergelegde gerechtelijke communicatie uitgaat van de afdeling van strafuitvoering van de Algemene en de Revolutionaire rechtbank van Abadan (wat op zich reeds een veroordeling impliceert) en in het onderwerp tevens vermeldt ‘uitvoering van het vonnis’.”* Verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bevestiging dat zij niet weet dat zij werd veroordeeld en de opmerking dat zij nooit in het bezit is geweest van een veroordelingsdocument. Hiermee doet zij echter geen afbreuk aan het voorgaande. In het licht van het door haar voorgelegde document dat uitgaat van de afdeling van

strafuitvoering van de algemene en de revolutionaire rechtbank van Abadan, waaruit derhalve op zich reeds een veroordeling blijkt, is het wel degelijk bevreemdend dat verzoekende partij verklaart niet te weten of zij werd veroordeeld. Er mag worden verwacht dat verzoekende partij correct en volledig op de hoogte is van de inhoud van de documenten die zij bijbrengt ter staving van haar asielrelaas.

De Raad wijst er nog op dat in de bestreden beslissing in dit verband terecht op het volgende wordt gewezen: *“Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en bovendien geen interesse vertoont om er meer over te weten te komen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Er kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u in tussentijd de tijd zou gevonden hebben om deze documenten ook effectief te lezen en de inhoud ervan kent. Uw nalaten ter zake – wat wijst op een gebrek aan belangstelling ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra en infra).”*

Gelet op bovenstaande vaststellingen, treedt de Raad verwerende partij bij in haar conclusie dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoekende partij bijgebrachte juridische documenten.

2.2.11. Verder kan verzoekende partij geenszins worden bijgetreden in haar betoog dat verwerende partij tegenstrijdig is nu zij enerzijds iedere bewijskracht ontzegt aan de door haar bijgebrachte juridische documenten met het argument dat vervalsing van documenten veelvuldig voorkomt in Iran, doch anderzijds haar verwijt geen andere documenten te hebben bijgebracht.

De Raad onderstreept dat het aan verzoekende partij toekomt in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen aan te brengen ter staving van haar asielrelaas. Gelet op de eigen verklaringen van verzoekende partij, komt het wel degelijk uiterst bevreemdend over dat zij er slechts in slaagt om twee documenten bij te brengen die betrekking hebben op haar problemen met de Iraanse autoriteiten, doch geen andere documenten bijbrengt. Zoals immers ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, gaf verzoekende partij onder meer aan dat bij de eerste inval van de autoriteiten haar woning in Bandar-e Mahshahr verzegeld werd, dat in de zomer van 1400 beslag gelegd werd op de inboedel van haar woning en dat ondertussen ook haar bouwgrond in beslag genomen werd. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekende partij hiervan iets van documenten zou kunnen neerleggen.

Verzoekende partij kan allerminst volstaan met een loutere verwijzing naar een internetartikel van *L'orient Le Jour* uit 2006 over de illegale inbeslagname van de woningen van de Arabieren door het Iraanse regime om te verklaren waarom zij geen andere documenten ter staving van haar problemen met de Iraanse autoriteiten kan bijbrengen. Immers vonden de inbeslagnames beschreven in dit artikel uit 2006 plaats in geheel andere omstandigheden. In het licht van haar beweringen in verband met de verzegeling van haar woning in november 2019 en de inbeslagname van haar inboedel en van haar bouwgrond in de zomer van 2021, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat zij hiervan iets van documenten of enig begin van bewijs kan neerleggen. Evenmin is het aannemelijk dat zij slechts een enkele oproepingsbrief zou hebben ontvangen van de revolutionaire en algemene rechtbank van Abadan doch nooit enig ander document in verband met deze zaak zou hebben ontvangen.

In datzelfde licht dient overigens te worden vastgesteld dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij stappen ondernomen zou hebben om zich verder te informeren over haar juridische procedure in Iran. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op het volgende gewezen: *“Zoals reeds aangehaald hierboven is het tevens bevreemdend dat u niet weet of het in deze zaak ooit tot een veroordeling kwam. U stelde hierover geen informatie te hebben (CGVS I, p. 16). U of uw familie liet bovendien ook na in deze zaak een advocaat te consulteren om na te gaan hoe deze zaak evolueerde. Jullie deden dit niet om jullie zelf niet in gevaar te brengen (CGVS I, p. 17). Uw familie lieten om dezelfde reden ook na om gebruik te maken van het online systeem SANA om gerechtelijke documenten in uw zaak op te vragen. Uzelf ondernam hiertoe evenmin stappen omdat dit (1) vanuit België niet mogelijk is en (2) u niets had misdaan en u geen reden zag om u aan te melden of uw familie (in Iran) voor niets in*

gevaar te brengen (CGVS II, p. 3). Dit laatste houdt maar weinig steek als argument. Dat u geen enkele stappen zou ondernomen hebben om zich verder te informeren over de strafprocedure die tegen u in Iran zou lopen, stemt ten zeerste tot nadenken. Redelijkerwijze mag worden verwacht dat u ernstige pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te krijgen, teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van uw actuele vrees voor vervolging in uw land van herkomst. U had ook vanuit België kunnen trachten via een advocaat in Iran meer informatie (al dan niet via sabtnam-e elektronik of SANA toegankelijk via www.sana.adliran.ir.) hierover te verkrijgen. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en bovendien geen interesse vertoont om er meer over te weten te komen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u via uw jongere broer H. (...) die aangesloten is bij de Basij (een paramilitaire militie van het Iraanse regime) en uw andere nauwe contacten met personen bij Herasat (o.a. H. H. (...)) ook aan informatie over uw juridische procedure in Iran zou moeten kunnen geraken. Dit alles ondermijnt tevens in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u gekende problemen in Iran."

Haar algemeen betoog dat de procedurerechten in Iran niet worden gerespecteerd kan geenszins aanvaard worden als afdoende verklaring voor het feit dat verzoekende partij zelfs niet gepoogd heeft om meer informatie te bekomen over haar juridische procedure in Iran, eventueel met de hulp van een advocaat. Redelijkerwijze mag van haar worden verwacht dat zij alle beschikbare middelen zou gebruiken om desbetreffend meer informatie te bekomen, nu zulks haar immers zou toelaten een gedegen inschatting te maken van haar situatie in haar land van herkomst.

Ook haar verweer dat zij vanuit België geen toegang heeft tot het SANA-systeem omdat dit een nationaal telefoonnummer vereist en een derde partij evenmin via dit systeem toegang kan krijgen tot haar persoonlijke documenten, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan het voorgaande. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet verder komt dan blote beweringen en geen blijk geeft van effectieve pogingen om toegang te krijgen tot de SANA-databank, bemerkt de Raad dat verwerende partij deze databank slechts naar voren schuift als één van de mogelijkheden waarop verzoekende partij meer informatie zou kunnen bekomen over haar zaak, en dat ook gewezen wordt op de mogelijkheid zich via een advocaat in Iran hierover te informeren. De Raad onderstreept in navolging van de commissaris-generaal dat echter nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij enige stappen zou hebben ondernomen om zich verder te informeren over de strafprocedure die tegen haar in Iran zou lopen, dit terwijl zulks nochtans van haar kan worden verwacht.

2.2.12. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar doen en laten in het ziekenhuis op 27 *aban* 1398 (18 november 2019), duidt de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij dienaangaande niet kan volstaan met de loutere uitleg dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud onderbroken werd door de *protection officer* juist voordat zij sprak over de keer dat zij werd betraptd toen zij de gewonden hielp te ontkomen. Immers werd haar louter gezegd zich te beperken tot de problemen die zij persoonlijk kende toen zij in het hospitaal was, waarna zij vrij werd gelaten om over deze gebeurtenissen te vertellen (notities CGVS d.d. 10/09/2021, p. 13). Dergelijke korte opmerking om een verzoeker terug te brengen naar de kern van zijn asielrelaas past binnen de rol van een *protection officer* om het persoonlijk onderhoud in goede banen te leiden en rechtvaardigt geen tegenstrijdigheden in het asielrelaas.

De Raad bemerkt dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat zij twee gewonde mensen hielp te ontkomen via de wasserette en dat de veiligheidsdiensten haar dit zagen doen, haar bevalen te stoppen en toen zij probeerde te ontsnappen haar op de achterzijde van haar hoofd sloegen en arresteerden (notities CGVS d.d. 10/09/2021, p. 13). Deze versie van de feiten strookt dan ook niet met de latere versie die zij geeft tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, waar zij immers aangaf dat het ziekenhuispersoneel gemerkt had dat ze twee gewonden hadden geholpen, dat ze de autoriteiten hadden verwittigd en dat toen ze teruggingen om twee anderen te helpen ze hen gearresteerd hebben (notities CGVS d.d. 10/04/2022, p. 5). Waar verzoekende partij beide versies met elkaar tracht te verenigen door te stellen dat zij eerst door het ziekenhuispersoneel verrast werd toen zij twee gewonden hielp om te ontkomen, en vervolgens na haar terugkeer, toen zij twee andere mensen hielp, geslagen werd op de achterzijde van haar hoofd door de autoriteiten die ondertussen waren aangekomen, bemerkt de Raad evenwel dat zulke gang van zaken niet blijkt uit haar verklaringen tijdens

haar eerste persoonlijk onderhoud, nu zij er immers zonder meer aangaf twee mensen te hebben geholpen om te ontsnappen waarbij zij echter op heterdaad betrapt werd door de veiligheidsdiensten (notities CGVS d.d. 10/09/2021, p. 13). Dat zij eerst twee andere gewonden had geholpen, dat het ziekenhuispersoneel dit had gezien, dat de veiligheidsdiensten hierop verwittigd werden en dat zij vervolgens door de veiligheidsdiensten gearresteerd werd toen zij opnieuw gewonden wilde helpen, blijkt nergens uit deze eerdere verklaringen. Haar opeenvolgende verklaringen zijn dan ook allerminst consistent.

Waar in de bestreden beslissing in dit verband tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat zij, nadat er op de dienst radiologie een CT-scan van haar hoofd werd genomen, erin slaagde te ontkomen via de ingang van de spoeddienst van het hospitaal, terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelde dat zij via de nooduitgang van de dienst radiologie, gelegen in de ruimte waar de beeldvorming gebeurt, het ziekenhuis kon verlaten, merkt de Raad op dat verzoekende partij desbetreffend niet verder komt dan het louter ontkennen van de eerdere verklaringen die zij aflegde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, waarmee echter geen afbreuk wordt gedaan aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Wat ten slotte nog de vastgestelde ongerijmdheid in haar verklaringen over het telefoongesprek met H. H. op 29 *aban* 1398 (20 november 2019) betreft, duidt verzoekende partij erop dat er twee gesprekken plaatsvonden met H., meer bepaald een eerste gesprek tijdens haar verblijf in het ziekenhuis tijdens hetwelk H. haar adviseerde voorzichtig te zijn en haar gsm te vernietigen en een tweede telefonisch gesprek waarin H. aangaf dat de Herasat waren langsgekomen en tijdens hetwelk niet gesproken werd over de vernietiging van haar gsm. Bovendien meent verzoekende partij dat dit hoe dan ook een detail betreft. De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit de lezing van desbetreffende passage in de notities van het eerste persoonlijk onderhoud niet eenduidig kan worden afgeleid of verzoekende partij verklaarde dat H. haar in het ziekenhuis reeds waarschuwde om hem niet meer te bellen en haar telefoon te vernietigen, dan wel dat hij haar dit vertelde tijdens het telefoongesprek. Echter, wat er ook van zij, er dient nog steeds te worden onderstreept dat verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar de adviezen die H. haar had gegeven, doch dat zij hierbij geen enkel gewag maakte van zijn advies om haar gsm te vernietigen (notities CGVS d.d. 10/04/2022, p. 7). Ook toen haar gevraagd werd wat haar deed besluiten haar gsm uit te zetten, verwees zij nergens naar dit advies van H. (notities CGVS d.d. 10/04/2022, p. 8). Daarenboven bemerkt de Raad nog dat het hoe dan ook geen steek houdt dat H. haar eerst zou adviseren om hem niet meer op te bellen en haar gsm te vernietigen, doch nadien zelf verzoekende partij nog opbelt. Deze inconsistente en onaannemelijke verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.13. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat ook haar verklaringen over het bezoek van de autoriteiten aan haar woning en de woningen van haar familieleden niet kunnen overtuigen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot het betoog dat haar niet verweten kan worden de precieze data van de huisbezoeken niet te kennen aangezien zij niet aanwezig was. De Raad wijst er evenwel op dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds de pertinente bemerking wordt gedaan dat verzoekende partij, gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen, de mogelijkheid had om haar familieleden te contacteren met het verzoek over deze essentiële elementen in haar asielrelaas meer te weten te komen. Dat zij echter nagelaten heeft zich desbetreffend grondig te informeren, wijst dan ook op een grove desinteresse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten.

2.2.14. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin *in concreto* afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat ook geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde detentie van haar beide broers S. en A. die omwille van haar activiteiten in Europa van 20 *mehr* tot 15 *azar* 1400 (12 oktober tot 6 december 2021) door de Iraanse autoriteiten zouden zijn vastgehouden.

De Raad wijst erop dat hierover in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: “*U slaagde er ook hier vooreerst niet in van hun detentie enig document of begin van bewijs neer te leggen (CGVS II, p. 12). Bovendien bracht u hun arrestatie en detentie in verband met een uitnodiging aan u gericht om als getuige gehoord te worden in een rechtszaak in London. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt inderdaad dat in november 2021 in Londen de eerste ronde werd gehouden in een volktribunaal (het ‘Aban tribunal’) georganiseerd door verschillende mensenrechtenorganisaties naar de bloedige protesten in Iran in november 2019 (Aban 1398). Met deze actie zouden de Iraanse autoriteiten uw deelname als getuige aan dit volktribunaal hebben willen beletten*

(CGVS II, p. 11). Aan deze uitleg kan evenwel geen geloof gehecht. Het betreft hier immers een blote bewering die u op geen enkele manier aannemelijk maakt. U gaf in dit verband weinig overtuigend aan dat deze vraag aan u om te getuigen in dit volktribunaal enkel telefonisch werd gesteld en hierover bijgevolg geen enkele geschreven communicatie (chatberichten, e-mails, etc.) bestaat (CGVS II, p. 12). Uitgaande van het bestaan van een vastgelegde methodologie om bewijzen te verzamelen en getuigen uit te nodigen voor dit volktribunaal, mag verwacht worden dat hiervan een schriftelijke weerslag zou bestaan. Verwacht mag tevens worden dat u in het licht van de arrestatie en detentie van uw broers in Iran en de druk die op deze manier op uw persoon en uw politieke activiteiten werd uitgeoefend in de periode van hun detentie een voorzichtige houding zou aangenomen hebben in uw kritiek op het Iraanse regime op sociale media zoals Facebook, *quod non* (informatie in het administratief dossier)."

Verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat haar broers "buiten elk wettelijk kader en op onrechtmatige wijze werden gedetineerd", doch de Raad is van oordeel dat dit niet volstaat om te verklaren waarom zij zelfs niet het minste begin van bewijs weet neer te leggen van deze arrestatie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige geen enkele poging onderneemt om bovenstaande motivering in een ander daglicht te stellen. Meer bepaald laat zij de motieven ongemoeid waarin wordt opgemerkt dat ook haar beweringen inzake de uitnodiging om te getuigen tijdens het volktribunaal te Londen niet overtuigen en dat daarnaast mag worden verwacht dat zij ten tijde van de detentie van haar broers een voorzichtige houding zou hebben aangenomen in haar kritiek op het Iraanse regime op sociale media zoals Facebook, *quod non*.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de algemene situatie in Iran en in het bijzonder duidt op de discriminatie en repressie van de Arabische minderheid aldaar, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst voor de Arabische minderheid niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad benadrukt hierbij nog dat uit de informatie die verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift niet blijkt dat er sprake is van daadwerkelijke en veralgemeende vervolging van de Arabische minderheid in Iran. Het loutere feit te behoren tot de Arabische minderheid volstaat dan ook niet om zich te kunnen beroepen op internationale bescherming, doch dringt een strikt individuele beoordeling van de voorgehouden problemen zich op. Uit het voorgaande blijkt evenwel op afdoende wijze dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten.

2.2.16. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog duidt op de "reële vertaalproblemen" gedurende het eerste persoonlijk onderhoud die reeds kenbaar werden gemaakt door haar raadsvrouw per e-mail van 6 maart 2022 (zie bijlage 6 van het verzoekschrift, "E-mail dd. 06.03.2022 (...)"), wijst de Raad erop dat met de opmerkingen die haar raadsvrouw overmaakte inzake het eerste persoonlijk onderhoud reeds rekening werd gehouden door de commissaris-generaal. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op het volgende gewezen: "De opmerkingen die uw advocaat op 7 maart 2022 overmaakte aan het Commissariaat-generaal, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u aangehaalde spellingscorrecties, verduidelijkingen bij en vertalingen van de overheidsdiensten Herasat, Nirouye Entezami en NEPPO, en andere correcties in uw verklaringen, werden immers meegenomen bij de beoordeling van uw verzoek. De stelling van uw advocate hierbij dat deze vaststellingen een bevestiging vormen van ernstige vertaalproblemen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud kan niet gevolgd worden. De namen van overheidsdiensten in Iran worden immers steevast in de notities van het persoonlijk onderhoud vermeld in de oorspronkelijk taal om verwarring te vermijden. Het gebruik van de Perzische kalender wordt bovendien toegelaten. Meegedeelde data in deze kalender worden ook als dusdanig genoteerd en dus niet direct omgezet naar de Westerse kalender. Persoons- en plaatsnamen worden steeds fonetisch genoteerd en kunnen bijgevolg steeds afwijken van de gangbare schrijfwijze."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Zij kan dan ook nog steeds niet gevolgd worden waar zij meent dat er "reële vertaalproblemen" waren gedurende het eerste persoonlijk onderhoud.

2.2.17. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas, met name de door haar aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de protesten van november 2019 (aban 1398).

2.2.18. Wat verder nog het engagement van verzoekende partij op Facebook voor de Arabische zaak betreft, en haar betoog dat zij wel degelijk omwille hiervan een risico loopt bij terugkeer, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal dienaangaande terecht het volgende overweegt: *“Wat betreft overigens uw engagement op Facebook voor de Arabische zaak, kan verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”* Dit wordt ook ondersteund door de informatie in het door verwerende partij bijgebrachte COI-rapport *“Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten”* d.d. 30 maart 2020 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4, nota verwerende partij, bijlage 1).

2.2.19. Wat nog de verklaring van verzoekende partij betreft dat haar huwelijk met iemand van een andere origine tot problemen leidde met haar schoonfamilie en haar omgeving, merkt de Raad op dat in dit verband volgende pertinente vaststellingen worden gedaan in de bestreden beslissing: *“Dat u huwelijk met iemand van een andere origine tot problemen leidde met uw schoonfamilie en uw omgeving, waaronder personen op jullie werk in het hospitaal, kan niet beschouwd worden als uw actuele vluchtaanleiding. De problemen op jullie werk – u gaf hierbij onder meer aan dat uw echtgenote werd ontslagen en pas opnieuw werd aangeworven nadat u onder druk van haar via de rechtbank scheidde - en de bedreigingen die uw schoonvader in dit verband ontving, dateren immers van de periode 1393-94 (2014-2016). U bleef immers tot 5 Mehr 1399 (26 september 2020) in Iran (NPO I p. 5) en volstaat aldus niet om te gewagen van een actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Verzoekende partij onderneemt geen enkele poging om deze motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.20. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal besluit dat de overige door haar neergelegde documenten evenmin van die aard zijn om de in de bestreden beslissing gedane bevindingen te wijzen geheel ongemoeid laat. Desbetreffende vaststellingen en de hieraan verbonden conclusie blijven derhalve eveneens onverminderd overeind.

2.2.21. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog gewag maakt van een e-mail d.d. 9 september 2021 aan verwerende partij, waarmee zij *“vele andere documenten die verweerder niet vermeldt”* zou hebben overgemaakt aan verwerende partij, stelt de Raad vast dat uit de neergelegde e-mail (bijlage 4 van het verzoekschrift) enkel blijkt dat deze door de raadsvrouw van verzoekende partij werd verstuurd, maar verzoekende partij toont echter niet aan dat deze e-mail daadwerkelijk in goede orde werd ontvangen door de commissaris-generaal. Uit de verzonden e-mail blijkt overigens evenmin dat haar raadsvrouw om een ontvangstbevestiging heeft gevraagd. Een afschrift van deze e-mail bevindt zich ook niet in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dan ook niet dat de commissaris-generaal deze e-mail in goede orde heeft ontvangen. In haar nota d.d. 7 juli 2022 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) geeft de commissaris-generaal bovendien aan dat uit het elektronisch dossier van verzoekende partij blijkt dat de desbetreffende e-mail niet ontvangen kon worden omwille van de grootte van de bijgevoegde bestanden. De Raad wijst er hierbij op dat de stukken waarvan verzoekende partij gewag maakt niet aan de commissaris-generaal werden overgemaakt overeenkomstig de wijze zoals bepaald in artikel 17, § 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat als volgt luidt: *“De asielzoeker, zijn advocaat of de vertrouwenspersoon kunnen per aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken naar de Commissaris-generaal sturen. Deze opmerkingen en stukken zullen bij het individueel dossier van de asielzoeker worden gevoegd. De ambtenaar zal rekening houden met de opmerkingen en de stukken die hem tijdig zullen zijn*

overhandigd.”. De commissaris-generaal kan geen rekening houden met stukken die niet (correct) aan hem werden overgemaakt.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij louter voormelde e-mail bijbrengt, doch – met uitzondering van een beter leesbare kopie van de oproepingsbrief, dewelke hierboven reeds werd besproken (zie punt 2.2.10.) – nalaat de documenten bij te brengen die zij als bijlage bij deze e-mail verstuurd zou hebben. Het spreekt voor zich dat geen rekening gehouden kan worden met stukken die niet worden neergelegd.

2.2.22. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.23. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.24. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.25. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.26.1. In haar aanvullende nota d.d. 16 oktober 2022 wijst verzoekende partij nog op haar deelname aan een aantal betogingen in België. Meer bepaald nam zij op 3 september 2022, op 1 oktober 2022 en op 8 oktober 2022 deel aan respectievelijk een betoging voor de Europese Commissie ter nagedachtenis van Navid Afkari, een betoging in Brussel tegen het huidige Iraanse regime en een betoging voor de Europese Commissie ter ondersteuning van de vrijheden van Iraanse vrouwen. Onder verwijzing naar een aantal weblinks, merkt verzoekende partij op dat video's van deze betogingen, waarop zij tevens te zien is, gepubliceerd werden op de YouTube-pagina's en Facebookpagina's van verschillende Iraanse mediakanalen.

2.2.26.2. De Raad is evenwel van oordeel dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar asielrelaas, en in het bijzonder de door haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de protesten van november 2019 (*aban* 1398), het gedreven etaleren van het door haar beweerde politieke activisme duidelijk een opportunistisch karakter heeft dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Gelet op dit apert opportunistisch karakter, kan niet

worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij terugkeer naar Iran openlijk zal profileren als een politiek tegenstander van het Iraanse regime.

Verder duidt de Raad erop dat nergens uit blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar deelnames aan verschillende betogingen in België. Het louter gegeven dat video's van deze betogingen verspreid werden op de sociale media van een aantal Iraanse mediakanalen waarop verzoekende partij – samen met vele andere demonstranten – te zien is, is onvoldoende om zulks aan te tonen. De Raad wijst ook hier op de informatie uit voormeld COI-rapport *“Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten”* d.d. 30 maart 2020 waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, hetgeen verzoekende partij, gelet op het vastgestelde ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas, echter niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.27. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal d.d. 10 september 2021 en 11 april 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit telkens met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.28. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.29. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

dhr. R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT